

noget om. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem er noget generet af den omtalte Pjece, saa at det kunde være rart at gaa uden om den. At det ærede Medlem har set noget i min Vomme, som ikke kan tiltale en saa fin kjøbenhavnst Smag som hans, det skal jeg ganske overlade ham.

Lauridsen: Ja, jeg skal fatte mig særdeles kort; thi jeg anser det for aldeles unyttigt at forlænge denne Diskussion. Jeg vil imidlertid bemærke, at det jo ikke fra nogen Side er fremhævet i denne Diskussion, at den Lov, som om kort Tid vil komme til Afslutning her, hvis den vedtages i Flertallets Skikkelse, virkelig vil tilfredsstille Grundloven. Der er ikke noget Menneſte, som har vovet at hævde en saa vidtgaaende Paastand eller i nogen Maade har turdet hævde, at denne Lovs Gennemførelse havde nogen som helst Forbindelse med Grundloven. Tværtimod, det er hævdet i Overensstemmelse med Mindretallets Ordfører (Høgsbro), at den ikke fyldestgør Grundloven, at den tværtimod er i Strid med Grundloven eller i alt Fald er i Strid med Grundlovens Tanke. Ved andre Ord, der er i saa Henseende i dette Ting fuldkommen Enighed om, at man egentlig bryder Grundlovens Tankegang og Grundlovens Ord ved at gaa til det Forslag, som vel sagtens om et Øjeblik vil blive vedtaget her. Der kunde jo saa være Spørgsmaal, om man fra noget som helst andet Standpunkt øvede Retfærdighed ved at vedtage dette Forslag. Selvfølgelig brød man alligevel Grundloven paa en vis Maade; man brød den, dels fordi Grundlovens § 32 jo aldeles ikke indeholder nogen Bestemmelse om, at den kan forandres ved Lov, og dels fordi den Omstændighed, at den ikke indeholder nogen saadan Bestemmelse, vel nok maa tænkes at være begrundet i, at man har villet sikre den voksende Købstadsbefolkning, at den vedblivende kunde blive repræsenteret i samme Forhold som Landbefolkningen. Selve den Omstændighed gør det ret betænkeligt at lave en Lov om Folketingsvalgkredsene, der kommer i Modstrid med den nævnte Paragraf. Men aldeles bortset herfra, er jo Sagens faktiske Sammenhæng den, at man fra Flertallets Side ikke heller har villet i det hele gøre Retfærdighed her i dette Ting. Man har jo aldeles ikke villet gaa ind paa saadant noget som 120 Kredse, hvad s. Eks. det ærede Medlem fra Odsherred (Norsgaard) og jeg hynedes kunde være billigt, naar dette Antal Folketingsmænd blev fordelt i Forhold til Vælgerantallet, idet vi nemlig af

rent landbomæssige Grunde fandt, at det maatte kunne være rigtigt at lægge Vælger-tallet til Grund. Men heller ikke dette har jo fundet nogen som helst Anklang fra det regerende Flertals Side i dette Ting. Man har hverken ved 2den eller 3dje Behandling ment, at dette Forslag kunde danne et Grundlag, hvorpaa man kunde søge Overenskomst. Heraf lader sig kun udlede een Ting, og det er, at man vil gøre noget, der, som dette Tings gamle Ordfører, det ærede Medlem for Svendborg Amts Ste Bølgkreds (Høgsbro), har udtalt, er paa en Gang baade grundlovstridigt og i Uoverensstemmelse med Retfærdigheden. For at fyldestgøre Grundloven vil man intet gøre, og ikke heller for at fyldestgøre Retfærdigheden, eller enddog blot det, som kunde danne Grundlaget for en retfærdig Revision af Grundloven; thi man kunde jo meget vel sige: vi ville gennemføre en Revision af Grundloven i nøje Overensstemmelse med Retfærdigheden. Men end ikke det har man villet, ja, man har end ikke en Gang gjort et Forsøg. Man har hverken for Københavns eller for Landets Vedkommende gjort Forsøg paa endog blot at stille et Forslag op, som endog blot nogenlunde lignede i Henseende til Kredsenes Fordeling efter Belgernes Antal, et retfærdigt Grundlag for en fremtidig retfærdig Grundlovsændring. Efter det er der kun een Ting at sige, og det er en Tak til Venstres og Folketingets gamle Ordfører i denne Sag. Naar vi have stemt for de 137 Kredse saa mange Gange, kunde vi vel ogsaa have stemt for dem denne Gang, og det er sørgeligt, at det ikke finder Sted. Det beviser, at man ikke skal gøre sig til Flertal paa noget her i Folketinget i det Haab, at det fyldestgøres i Fremtiden. Men man skal heller ikke tro paa, at der sker noget her under den nuværende Ordning, ikke tro paa, at man vil øve Retfærdighed endog blot i Forhold til Vælgerantallet. Og naar man ikke vil gøre det, ser jeg egentlig ikke, at der er nogen som helst Grund til at opholde sig her i denne Sal, efter at der har fundet en Afstemning Sted over Mindretallets Forslag om de 137 Kredse. Naar man hverken vil stemme for Grundloven og ej heller vil gøre et Forsøg paa at øve Retfærdighed i Overensstemmelse med Vælgerantallet, saa maa det være Historiens Sag, det maa være de af Staten og de herstende Flertal ledede Historiefriberes Opgave at klare, hvorledes man saa har gjort Grundloven af 1866 Fuldst. Jeg har nu kun at bringe Mindretallets Ordfører en Tak og bede dette Ting om Undskyldning for, at jeg overhovedet har talt i denne Sag. Jeg agter at stemme for det foreliggende Un-